

Guarir el món

Dij, 20/08/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 19 d'agost 2020

L'opció preferencial pels pobres i la virtut de la caritat

Estimats germans i germanes, bon dia!

La pandèmia ha posat en evidència la difícil situació dels pobres i la gran desigualtat que regna en el món. I el virus, tot i que no fa diferències entre les persones, ha trobat, en el seu camí devastador, grans desigualtats i discriminacions. I les ha fet créixer!

La resposta a la pandèmia és doncs doble. Per una banda, és indispensable trobar la cura d'un virus petit però terrible, que fa que tot el món s'hagi d'agenollar davant seu. Per altra banda, hem de curar un gran virus, el de la injustícia social, de la desigualtat d'oportunitats, de la marginació i de la falta de protecció dels més febles. En aquesta doble resposta de guarició hi ha una opció que, segons l'Evangeli, no pot mancar: *l'opció preferencial pels pobres* (cf. Exhort. ap. [Evangeli gaudium \[EG\], 195](#)). I aquesta no és una opció política; ni tan sols una opció ideològica, una opció dels partits. L'opció preferencial pels pobres es troba al centre de l'Evangeli. I el primer que l'ha feta ha estat Jesús; ho hem sentit en el passatge de la Carta als Corintis que se'ns ha llegit al començament. Ell, que era ric, s'ha fet pobre per enriquir-nos a nosaltres. S'ha fet un de nosaltres i per això, al centre de l'Evangeli, al centre de l'anunci de Jesús hi ha aquesta opció.

Crist mateix, que és Déu, es va despollar a si mateix, fent-se semblant als homes; i no ha triat una vida de privilegi, sinó que ha triat la condició de servent (cf. *Fil* 2,6-7). Es va anorrear a si mateix fent-se servent. Va néixer en una família humil i va treballar com a artesà. Al començament de la seva predicació, va anunciar que en el Regne de Déu els pobres són benaurats (cf. *Mt* 5,3; *Lc* 6,20; [EG, 197](#)). Es

situava enmig dels malalts, dels pobres, dels exclosos, mostrant-los l'amor misericordiós de Déu (cf. [Catecisme de l'Església Catòlica](#), 2444). I moltes vegades va ser jutjat com un home impur perquè anava amb els malalts, amb els leprosos, que segons la llei d'aquella època eren impurs. I Ell es va arriscar estant a prop dels pobres.

Per això, els seguidors de Jesús es distingeixen per la seva proximitat als pobres, als petits, als malalts i als empresonats, als exclosos, als ignorats, als que no tenen menjar ni roba per vestir-se (cf. *Mt* 25,31-36; [CCC](#), 2443). Podem llegir aquell famós referent sobre el qual tots serem jutjats; tots serem jutjats. Es tracta de Mateu, capítol 25. Aquest és un *criteri-clau d'autenticitat cristiana* (cf. *Gal* 2,10; [EG](#), 195). Alguns pensen, erròniament, que aquest amor preferencial pels pobres és una tasca per a uns quants, però en realitat és la missió de tota l'Església, deia Sant Joan Pau II (cf. St. Joan Pau II, Enc. [Sollicitudo rei socialis](#), 42). «Tots els cristians i totes les comunitats estan cridats a ser instruments de Déu per l'alliberament i la promoció dels pobres» ([EG](#), 187).

La fe, l'esperança i l'amor ens empenyen necessàriament vers aquesta preferència pels més necessitats, que va més enllà fins i tot de l'assistència necessària (cf. [EG](#), 198). De fet, implica caminar junts, deixar-se evangelitzar per ells, que coneixen bé el Crist que pateix, el deixar-se "infectar" per la seva experiència de la salvació, per la seva saviesa i la seva creativitat (cf. *ibid.*). Compartir amb els pobres significa enriquir-se mútuament. I, si hi ha estructures socials malaltes que els impedeixen somiar en el futur, hem de treballar junts per guarir-les, per canviar-les (cf. *ibid.*, 195). I a això ens hi porta l'amor de Crist, que ens ha estimat fins a l'extrem (cf. *Jn* 13,1) i arriba fins als límits, als marges, a les fronteres existencials. Portar les perifèries al centre significa centrar la nostra vida en Crist, que «s'ha fet pobre» per nosaltres, per enriquir-nos «mitjançant la seva pobresa» (*2 Cor* 8,9).

Tots estem preocupats per les conseqüències socials de la pandèmia. Tots. Molts volen tornar a la normalitat i reprendre les activitats econòmiques. Per descomptat, però aquesta "normalitat" no hauria d'incloure les injustícies socials i la degradació de l'ambient. La pandèmia és una crisi i d'una crisi no en sortim iguals: o sortim millors o sortim pitjors. Nosaltres hauríem de sortir millors, per millorar les injustícies socials i la degradació ambiental. Avui tenim una ocasió per construir quelcom diferent. Per exemple, podem fer créixer una economia de desenvolupament integral dels pobres i no només d'ajut. Amb això jo no vull condemnar l'assistència, les obres d'assistència són importants. Pensem en el voluntariat, que és una de les estructures més boniques que té l'Església italiana. Però hem d'anar més enllà i resoldre els problemes que ens impulsen a assistir. Una economia que no recorri a remeis que en realitat enverinin la societat, com els rendiments dissociats de la creació de llocs de treball dignes (cf. [EG](#), 204). Aquesta mena de beneficis és dissocien de l'economia real, la que hauria de beneficiar la gent corrent (cf. Enc. [Laudato si' \[LS\]](#), 109), i a més a vegades també és indiferent als danys causats a la casa comuna. L'opció preferencial pels pobres, aquesta exigència ètico-social que prové de l'amor de Déu (cf. [LS](#), 158), ens dona l'impuls de pensar i dissenyar una economia on les persones, i especialment les més pobres, siguin al centre. I ens anima també a dissenyar la cura del virus, donant prioritats a aquells que més ho necessiten. Seria trist que en la vacuna contra el Covid-19 es donés prioritats als més rics! Seria trist si aquesta vacuna es convertís en propietat d'aquesta o d'aquella Nació i no fos universal i per a tots. I quin escàndol seria si tota l'ajuda econòmica que estem observant - la major part amb diner públic - es concentrés a afavorir indústries que no contribueixen a la inclusió

dels exclosos, a la promoció dels últims, al bé comú o a la cura de la creació (*ibid.*). Es tracta de criteris per seleccionar quines són les indústries que caldria ajudar: quines ajuden a la inclusió dels exclosos, a la promoció dels últims, al bé comú i a la cura de la creació. Quatre criteris.

Si el virus ataca altra vegada en un món injust per als pobres i els més vulnerables, hem de canviar aquest món. Amb l'exemple de Jesús, el metge de l'amor diví integral, és a dir de la guarició física, social i espiritual (cf. *Jn 5,6-9*) - com era la guarició que feia Jesús -, hem d'actuar ara, per guarir les epidèmies provocades pels petits virus invisibles, i per guarir les provocades per les grans i visibles injustícies socials. Proposo que això es faci a partir de l'amor de Déu, situant les perifèries al centre i els últims al primer lloc. No oblidem aquell criteri amb què serem jutjats, Mateu, capítol 25. Posem-ho en pràctica en aquesta recuperació de l'epidèmia. I a partir d'aquest amor concret, centrat en l'esperança i basat en la fe, un món més saludable serà possible. Si no ho fem així, sortirem pitjor de la crisi. Que el Senyor ens ajudi, ens doni la força per sortir-ne millors, responent a les necessitats del món d'avui.

Traducció: Josep M. Torrents